№ 16 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1958

перець

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ІРАКОВА ПУХЛИНА

Здоровенькі були!

Селище Сталінка, Лохвицького району, Полтавської області.
Голові селищної Ради Г. ПАВЛЕНКОВІ

Шановний товаришу Павленко!

Щоб виростити дерево, — потрібні десятиріччя.
Щоб знищити дерево, — вистачить декількох хвилин.
Така, на жаль, проста і невблаганна арифметика.

Її, оцю просту і невблаганну арифметику, слід було б знати всім-всім — і старим, і молодим, і навіть дітям слід її розтлумачувати, щоб ще змалечку привчалися зеленого друга нашого шанувати й оберігати.

Тоді зникнуть у нас оті екземпляри, яким на плечі, через недогляд всевишнього, пенька осикового причеплено замість того предмета, що ним думати належить і усвідомлювати треба, що зелені насадження — це народне багатство, народне здоров'я, що це окраса рідного міста, села, селища, рідного краю.

А поки що вони є, оті екземпляри, котрі дивляться на все інакше і мислять інакше. Тверджу категорично й підписуюсь під цим твердженням обома руками.

Сам бачив. І зовсім недавно.

Минулої неділі поїхав я у район Жукового Хутора, що ліворуч Житомирського шосе, недалечко від Гурівщини. Місця тут, доложу я вам, просто очей не відірвеш. Казкові місця. Тут тобі і дуби гомонять, і красуні сосни шумлять, і білі берізки з вільхами шепочуться, і річка Бучанка в шовкових травах хлюпочеться. Рай земний, та й годі!

Лежу собі на галявинці, в лісову пісню вслухаюся, коли раптом загуркотів, застогнав десь у гущавині мотор грузовика, а далі як двине:

«Шу-ме-ге-ге-ел ка-ми-и-иш,
Де-ге-ре-вья гну-у-у-лись...»

Ну, думаю, якась «масовка» вилазку робить. Так воно й вийшло. За хвилину на тиху, незайману галявину в'їжджає переповнена людом вантажна автомашина, Всі вже на доброму підпитку. Пики червоні, збуджені, розіпрілі. Інші нализуються під час «вилазки», а ці, видно, не втрималися, набралися, як свиня браги, ще не вилазячи з машини.

Я вже не казатиму про те, що за годину чи півтори галявина стала схожою на тирло. Найдужче мене обурило те, що деякі гультяї почали ламати дерева. Один гевол виліз на берізку, другий на осику і давай гойдатися, давай трощити гілля.

— Що ж ви, — кажу, — дуби морені, робите?! Як вам не соромно?!

А вони, безсовісні, ще й огризаються:

— Помалкуй собі, па-а-па-шо! Може, в нас розігралася кров наших пра-пращурів. Лежить, книжонку читає, а того не знає, що людина від мавпи гаврили пішла. Видать, грамотний, та не дрюкований!

Боюсь, товаришу Павленко, що ви зараз теж огризнетесь: «А навіщо ти, Перче, про все оце неподобство та мені пишеш? При чім тут я?»

Ні, не думайте, що це так собі — наздогад буряків, щоб дали капусти. Мені достеменно відомо, що у вашому селищі теж є такі, що пішли «від мавпи гаврили». Боляче дивитись, як вони нівечать дерева у вашому селищі. Вони ламають, трощать їх, прибивають до стовбурів всілякі щити, всілякі безглузді таблиці й попередження, а селищна Рада — ні мур-мур, а ви — аніт елень. Наче так і повинно бути...

Сталінка, зрозуміло, не столичне місто. Сталінка — скромний населений пункт нашої республіки. Але хто сказав, що вона не повинна красуватися своїм зелено-кучерявим убранням? Хто сказав, що керівники скромного селища можуть так байдуже, так не по-хазяйському ставитись до зеленого народного багатства?

Ніхто цього не казав! Запевняю вас від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

КОМУ ЩО, А КУРЦІ ПРОСО

Мал. С. САМУМА

— І коли вже ті буряки почнуть копати?!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЖУК-ГНОЙОВИК.

ГАЛАС У ЖАБУРИННІ

У зарубіжному націоналістичному жабуринні знявся великий галас. У мюнхенських забігайлівках, де зосереджене все політичне, наукове і громадське життя української скитальщини, часом здіймається такий гармидер, що нервові німкені аж уші затуляють:

— Майн гот! Що там за шабаш?

— Обережніше, фрау, на поворотах! — люто процідить на те який-небудь недобитий лицар розбитої дивізії «СС Галичина».— А то як пришабашу, то й зубів не позбираєш! Шабаш! Ач, темнота чортова!

«Темнота чортова», піднявши юбчину вище колін, дає драла, так і не зрозумівши, як глибоко вона образила національне почуття скитальців.

Таке й скаже — шабаш! Який бо це шабаш? То клекоче вільний дух «еліти нації», яка вийшла на великі змаги не тільки в політиці, але й в науці.

Галас почався ще весною, коли мюнхенські націоналістичні газетки потрясли публічну опінію сенсаційним повідомленням про те,

що на «честь возз'єднання ОУН-с і ОУН-р* в єдину ОУН» буде запущено в космос «українського супутника».

Відтоді у Мюнхені тільки й чути:

— Най жиє возз'єднання!

— Най ніколи не повториться та лиха година в наших національних потугах, коли бандерівські різуни дубасили мельниківських душогубів, а мельниківські душогуби вивертали щелепи бандерівським різунам!

— Най жиє спільнота в усіх наших акціях! Най жиє і квітне вільна українська наука на скитальщині!

— Най жиє наш супутник!

Преса подає вже найдокладніші ревеляції про цю історичну акцію.

Публічній опінії уже відомо:

що в лабораторіях українського технічно-господарського інституту, які містяться у підземеллі Фюріхшуле, будівництво супутника вже йде повним ходом;

що будують його такі світочі технічної думки, як сам ректор П. Савицький, доцент Шабельський, доцент Пеленський та інші сили УТГІ;

що, згідно з фінансовими спроможностями, цей супутник буде мінімального виміру;

що все ж таки він матиме можливість взяти з собою побіч відповідної радіоапаратури також і муху;

що супутник буде запущений ще до кінця геофізичного року.

Кажуть, що коли виникла ідея «українського супутника», то малося на увазі робити його таким чималеньким, щоб можна було помістити в нього хоча б недоростка-собачку. Кажуть, що ректор П. Савицький уже був дав команду гицлям з Цепеліншрассе, щоб ті ловили йому по Мюнхену відповідного розміру собак, але хазяїн дуже врізав фінансові спроможності.

— Грошей, — сказав містер янкі, — багато не дам, однаково підуть собаці під хвіст. Досить з вас і блохи!

Ну, що ж Досить, так досить. На чиєму возі їдеш — того й пісню співай.

Кинувши собачі лови, «еліта» переключилася на бліх.

Полювання на цих комах ішло успішно, бо, як відомо, скитальщина останнім часом здорово заблошивіла — там на одному Стецькові їх назбираєш на добру сотню супутників, не кажучи вже про старі кожухи й кобеняки.

Одним словом, за кілька днів у лабораторію УТГІ блохолови притирили кілька сулій бліх. Та яких бліх — одна одної добірніша, одна одної моторніша, одна одної кусючіша!

Проти блохи категорично заперечив прем'єр-міністр Ярослав Стецько, якому, власне, і належить ідея запуску «українського супутника».

— Блоха не підходить для такої всесвітньо-історичної акції, як запуск першого національного супутника. Я проти блохи! Це — непатріотично, — сказав Стецько і сам спробував уласкавити хазяїна.

— Що ж нам блоха! Не поскупіться, ваша екселенція! Ми запустимо у космос таку собачу буду, що цілий світ лише очі витріщить. Ми докажемо, що не тільки совіти можуть запускати супутників. Ми, ваша екселенція...

Але «екселенція» грубо обірвала Стецька:

— А оце бачив? — І під державним прем'єровим носом заворушилася здоровенна комбінація з трьох пальців.

— Бачив, ваша екселенція, не раз бачив. Але дайте хоч на трошки більшенького. Щоб у нього хоч муху можна було посадити. Це ж така національна акція, ваша екселенція!..

— Досить з вас і блохи! Даєш вам, геволам, даєш, а пуття — як із свині шерсті.

Проте прем'єрові, після довгих умовлянь і чоломкань у ручку, вдалося схилити хазяїна до думки, що муха в супутнику — це все-таки патріотичніше, ніж якась там вульгарна блоха.

Тепер українські націоналісти ловлять німецьких мух, а науковці з УТГІ б'ються над проблемою: що його придумати, щоб мухи не виздихали до кінця геофізичного року.

Як повідомляє мюнхенський «Український самостійник», крім цієї проблеми, ще не розв'язаними є два питання: назва супутника і сигнали, які він має передавати з космосу.

Ну, за цим діло не стане.

«Мухопер» — чим погана назва для такого супутника? І велично, і національно, й оригінально. І сигнал підходящий можна придумати.

Наприклад: «Ко-ва-ль ко-ня ку-є, а жа-ба но-гу на-став-ля-є».

Ф. МАКІВЧУК.

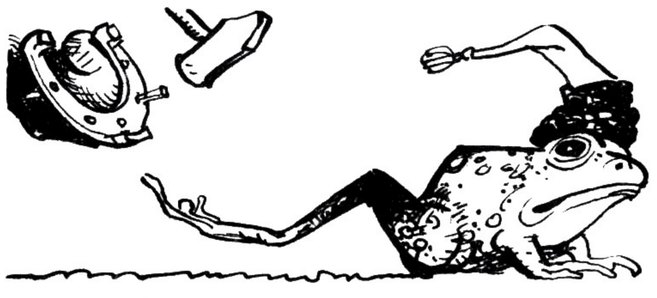

* ОУН-с — по-нашому націоналісти-сокирники, а ОУН-р — націоналісти-різуни. Себе ж вони іменують: перші — соціалістами, а другі — революціонерами.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

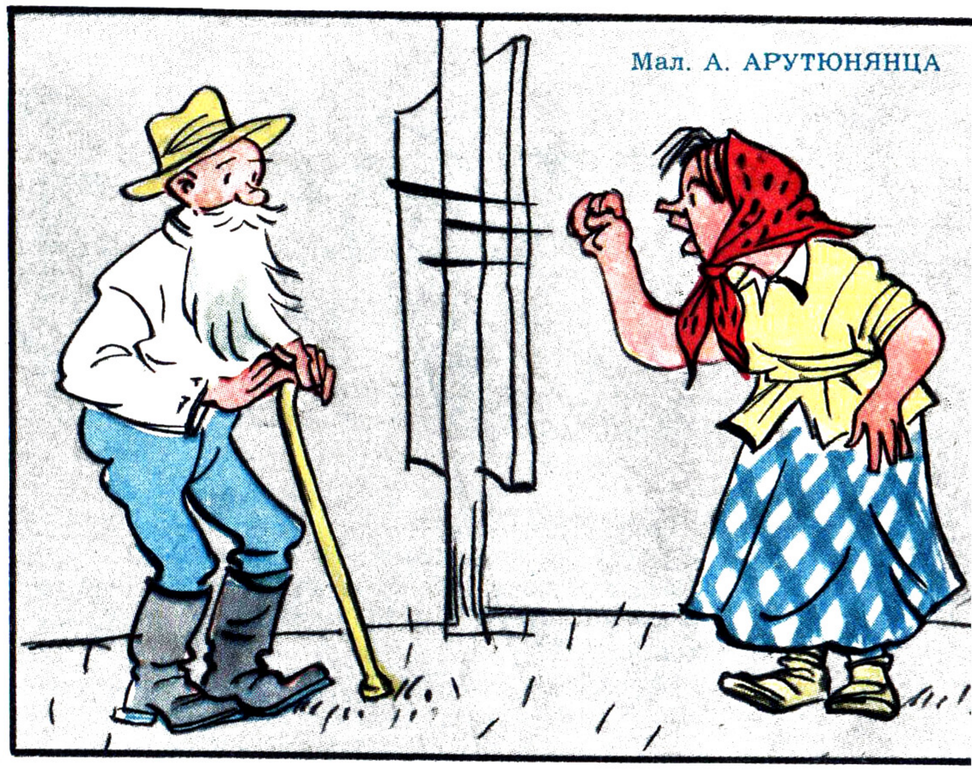

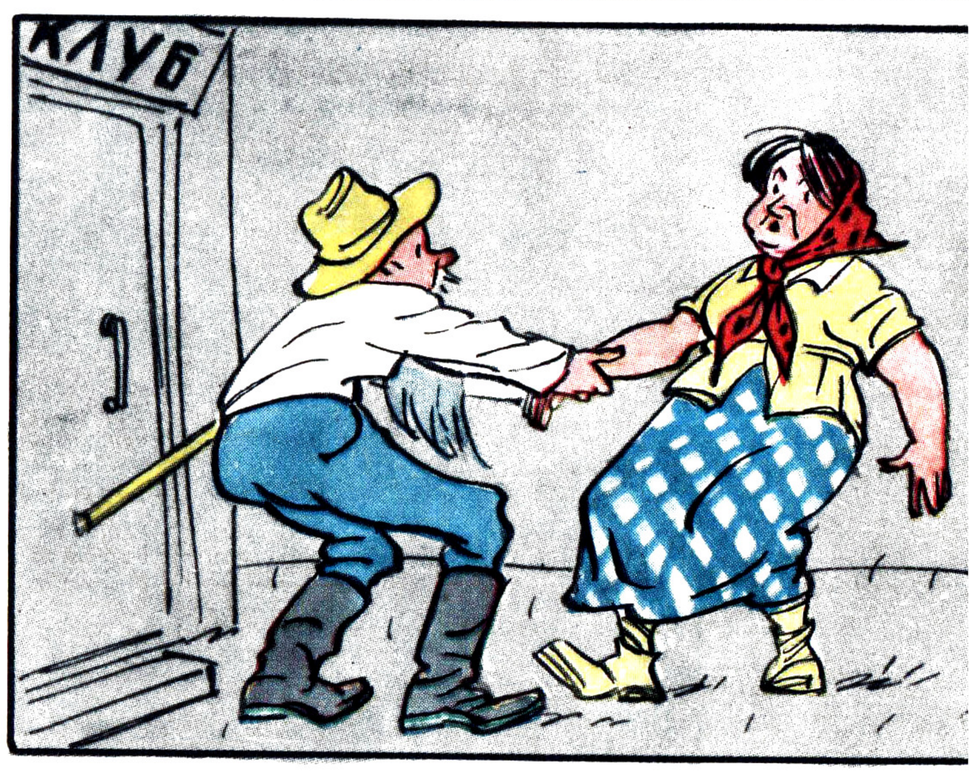

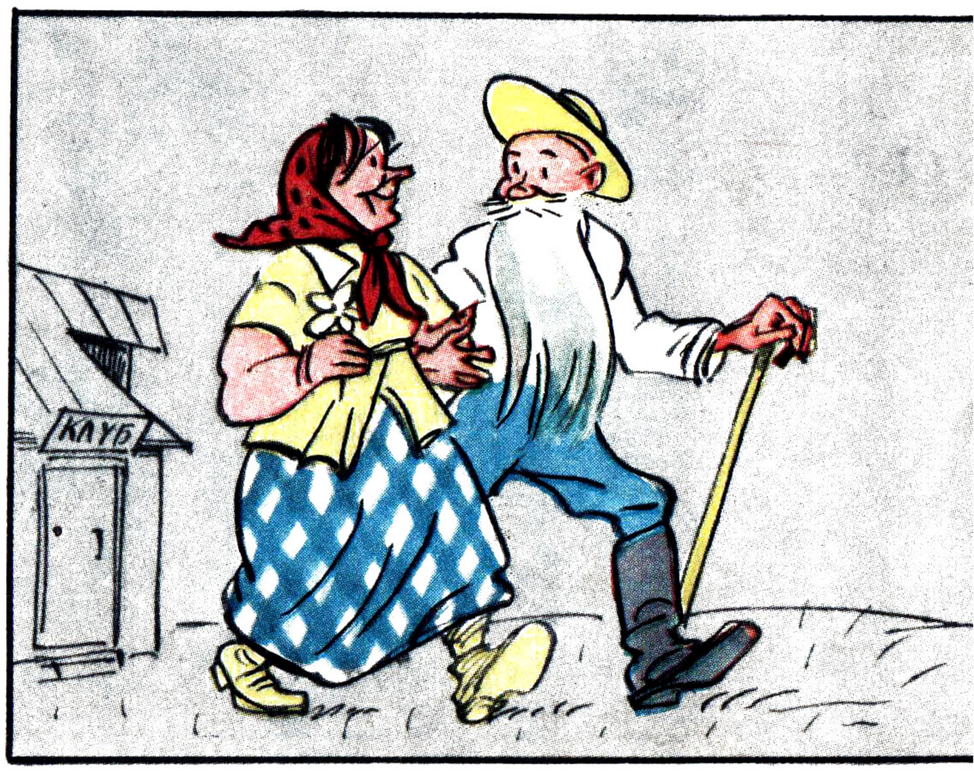

Без слів.

Халимончик

Є у нашому колгоспі Халимон. Чиста тобі біда, морока для всієї артілі. І не те, що природа людину обійшла. Вигнало його, слава богу, і вгору і вшир. Як-то кажуть, руки посмоли, чортові роги скрутить. А от до роботи — ніяк. Все якусь фальш у себе знаходить. І отак змалку.

Всі діти вчилися, а воно біля припічка вешталося: «Я тобі, мамо, буду допомагати». Мати радується не нарадується: «Ой, який же славний у мене Халимончик! Я до криниці, і воно за спідницю тримається. Від криниці йдемо, а воно белькоче: «Ви, мамо, беріть відра, а я коромисло буду нести». Варю обід, — у піч заглядає та все кричить: «Мамо, он шкурка на молоці набігла, хутчій знімайте, а то згорить!»

... Весна за весною, літо за літом. Ростуть людські дітки, виростають. Хто до трактора, хто до комбайна приспособився. Пшеничку, кукурудзу, буряки вирощують, надої молока збільшують, куцориленьких порають. Одним словом, працюють, щоб і колгосп ріс, і трудодень багатів.

Халимончику вже й за вісімнадцять, пора б і «Ой ти, Галю» заспівати, солов'я послухати. Так ні. Мати в колгосп на роботу, а воно дома квочку з курчатами стереже, шулік ганяє. Таку викохав пику, як гарбуз добрячий, хоч на виставку. Вже й очей не видко, — геть салом позапливали. Але знає, що казати:

— У мене, мамо, мабуть рахіт, бо як встану, то ноги так і трусяться, так і трусяться, аж вгинаються.

А мати йому:

— Нічого, нічого, Халимончику, і з свинею буває, що на ноги не стане, навкарячки й їсть.

Вже й бригадир бідкався. Та що там бригадир? Сам голова, все правління думало, гадало, куди приспособити Халимона.

А мати своєї:

— Якщо вже вам треба, щоб хлоп'я робило, то ви його їздовим поставте, щоб на ноги легше.

Поставили. Навіть коні йому запрягли. Так біда ж, — коні не слухаються. А як його слухатись? Треба «соб», а Халимон кричить «гаття». Треба «но», а він, як у бубон б'е: «Тр-р-р!»

Забастували коні, стали серед шляху. І немов кажуть: «Наш конячий гонор не дозволяє, щоб отакий Халимон нам голову крутив. Так замордував, що аж у мізок коле, хоч пірамідон ковтай».

А Халимон собі міркує: «Що я зароблю на тих конячатах, які тут трудодні? От би до трактора. Сів собі й катайся цілий день. А ще краще на комбайні. Під парасолькою прохлаждайся. Місяць, два поробив — і весь тобі мінімум як тут був».

Отак подумав, подумав, та й пішов до голови.

— Я, — каже, — не хочу бути їздовим. Це для мене не підходяще, техніка відстала. Якби руль, як на тракторі. А то «соб», «гаття», «но», «тр-р-р», біс його знає, що й до чого. Я вже так хочу: якщо робити, то по-справжньому, на тракториста хочу.

— Оце молодця! — зрадів голова. — За розум береться Халимон.

І посадили його на трактора... причіплювачем.

Сів наш Халимон, надавив на культиватора, аж вода з-під коліс виступає, бо як-не-як, а якийсь центнер сидів у ньому.

— Ач, красота яка! Оце так дурничка! І трудодні не те, що у якогось погонича! — вигукнув Халимон.

Отак собі їдуть, їдуть... Вже й сонце припіка, вітерець пилком крутить, трактор фиркає, газує. За півдня до того засмалився наш Халимон, що тільки зуби блищать. А в голові собі кладе: «Хай їй біс, такій роботі. Я думав, що воно щось, аж воно он що!»

Добув зміну, а на другий день і не появився. Сказав, що захворів на нутро. Весь кисляк випив, три глечики у сусідів позичили, а Халимончик все: «Ой, мамо, нудить. Мабуть, апендицит».

Лежить отак Халимон за хатою у вишеньках, кисле молоко дудлить, та все міркує: «Куди ж його встряти, за що вхопитись, щоб воно не дуже того... і мінімум, знову ж таки, був у порядку. Добре б на буряки. Але куди ж ти кляту спину дінеш, їх же проривати треба. Непогано було б на льон чи на коноплі. І трудоднів гора і, дивись, премії яка тисяча перепаде, чи там надбавка. Але ж біда, не сіють їх у нашому колгоспі»...

Отак лежить Халимон, думає, аж спітнів, а все нічого придумати не може.

Спасибі, дядько Прошка виручив. Він порадив Халимонові, щоб той ішов працювати на ферму. Дядько сказав:

— Там, племінничку, коли сам видоїш, а коли й дівчата підсоблять. Зате трудоднів набереш. Он Остапова Катя пішла дояркою, якийсь місяць попрацювала, а вже сто трудоднів заробила, та ще й молочко щодня...

— Якщо молочко, то це для мене! — аж підскочив Халимон.

Другого дня правління розбирало його заяву.

— А не буде так, як з трактором? — запитав хтось.

— Що ви мені трактором очі колете! Я ж хотів, і зараз би з дорогою душею, так нутро не приймає...

— У тебе ж, той, рахіт, чи як його там, а корівок видоїти — це тобі не жарт.

— То в ногах рахіт, а руки в мене... раз придавлю і все тут!

— Та як же ти в штанях до корів підеш, коли вони до спідниці звикли?

— А я мамину спідницю й хустку насупоню.

І став-таки Халимон «доярем». Як тим бідним корівкам з Халимоном було — і не питайте. Всі дівчата стараються, щоб і січка була, як січка, і запарюють, і грибкують той корм, і силосу, і бурячків, і макухи підкидають. А Халимон тикне своїм по оберемочку цурупалків та ще й повчає:

— Ой, дивіться, дівчата, щоб лиха не було. Неправильно ви за худобою доглядаєте, перегодовуєте корівок, затлустіють і не те що молока не дадуть, на ногах не триматимуться. По собі знаю. Ой, доведете ви до того, що у ваших корівок як не язва, то катар шлунку буде. Он на моїх гляньте. Не корівки, а хорти!

Отак доярував Халимон, аж доки його корови зовсім перестали доїтися. Не витримали доярки, зірвали з Халимона спідницю, а з нею й штани прихопили, та й вигнали з ферми.

Іде Халимон селом в одній льолі і оком не моргне, тільки діти за ним табуном біжать. А він розпатякує:

— Мені що, подоярував місяців зо три, надоїв собі півтора мінімуми... на рік вистачить. Та й від того молока кишки вже в мене перекисли. Скільки його там пити. Я не загребущий, у мене совість є. Хай он ті, що на пшениці та кукурудзі, спробують виробити стільки за цілий рік, як я за три місяці.

У селі поговорюють, що Халимон на птахоферму націлюється, хай лише чубатенькі почнуть нестися. Там теж добрі трудодні йдуть. Знову ж таки яєчка, — хоч сире, хоч варене, хоч на сковорідці...

Одним словом, збирається Халимон і далі трудодні халимонити.

С. НЕЗАМОЖНИК.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

На гною — й голобля родить!

А він лежить...

З поїзда його винесли на руках. Потім повезли прямо на Павлоградський завод ливарного машинобудування і почали на всі лади розхвалювати.

— От роботяга! — потирав руки директор заводу т. Кондаков.

— То, може, ми його зразу ж і в цех? — сказали робітники.

— Навіщо зразу, — відповів інженер т. Трофанов. — Хай відпочине з дороги...

Відпочивав він день, два, тиждень. Місяць минув — а він все ще відпочиває. Так непомітно і рік пролетів. Наприкінці літа керівники заводу, нарешті, згадали про нього. Вийшли на заводське подвір'я, направо глянули, наліво і заметушилися:

— Куди ж він подівся?

— Хто?

— Та молот. Новенький пневматичний молот, якого ми торік привезли сюди.

Кинулися робітники шукати того молота і знайшли його в густих хащах бур'яну.

Зраділи керівники заводу і пішли по цехах шукати місце для молота.

День шукали, другий... Місяць шукали... рік... Шукали так довго, аж поки забули, що вони шукають. Тоді їм нагадала про це редакція однієї столичної газети.

Забігав директор заводу. Завертівся головний інженер. Одразу визначили, де поставити молот. Зраділи робітники: техніка йде!

А техніка йшла, йшла і знову десь по дорозі до цеху застряла.

Діждався пневматичний молот іншого директора, та не діждався іншої долі. Поливають його по-старому дощі, обдувають вітри, а він обливається гіркими іржавими слізьми, проклинаючи той день і годину, коли потрапив до рук антимеханізаторів.

Г. ТОЛОЧКО.

ЗАСЛУЖЕНОМУ ДІЯЧЕВІ МИСТЕЦТВ В. Г. ЛИТВИНЕНКОВІ — П'ЯТДЕСЯТ РОКІВ

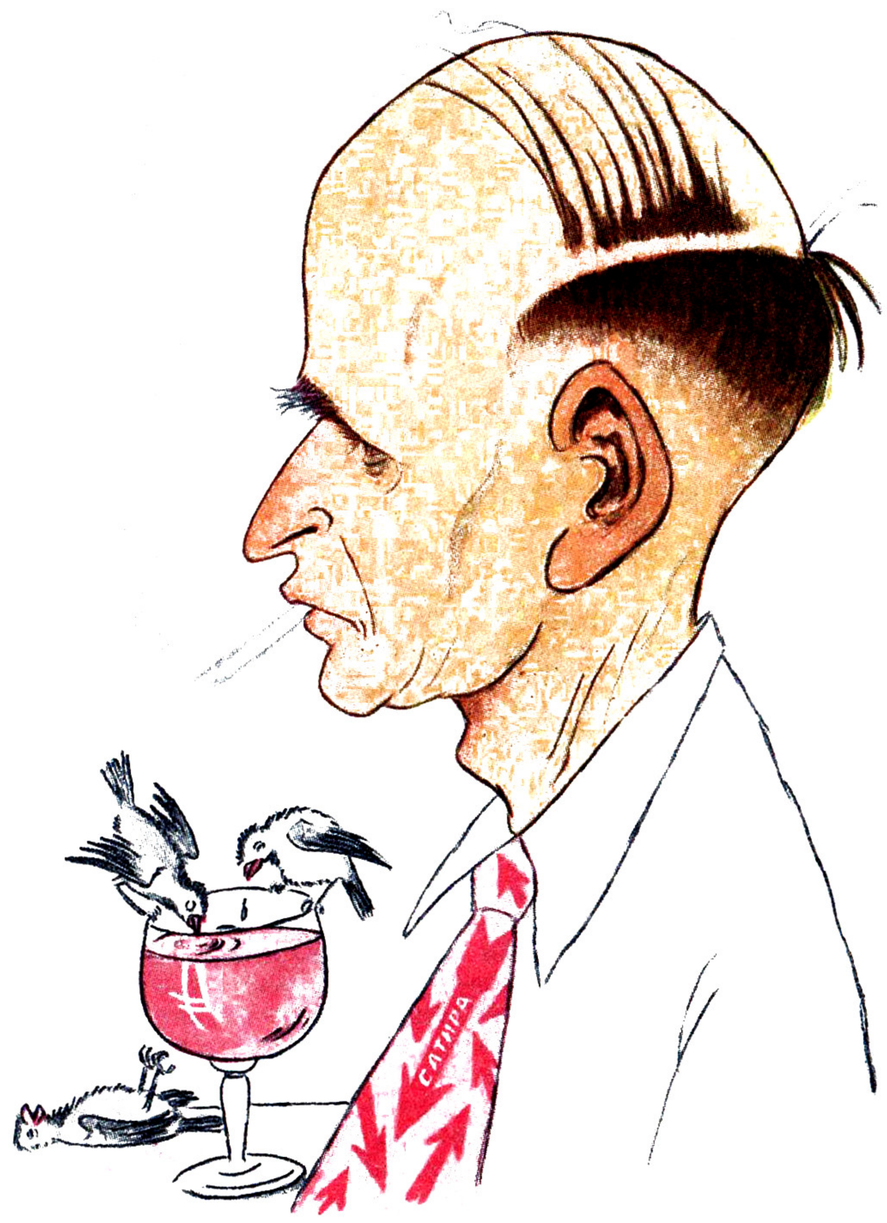

Про ювілярів знають хист
Дорослі й діточки,
Бо він художник-гуморист
І пише казочки.

Іще й різцем майстерно,
вправно
Вирізує гравюри,
Іще в атаку водить славно
Він шахові фігури.

І вудить рибку, і хоробро
Стріля по всякім звіру...
І все виходить в нього добре,
І все виходить в міру!

Такої галузі нема,
Де б він не встигнув!.. Бач,
Тож ювіляр наш недарма —
Заслужений діяч.

Дружній шарж О. КОЗЮРЕНКА

Пробка

(БАЙКА)

Літрова пляшка, Пробка і Вино
Здружилися уже давно.
Ні льох, ні темнії підвали
Ніколи друзів не лякали.
За дружбу їх міцну
Їм кожен знав ціну.
Аж ось якась нечиста сила
Взяла та Пробку похвалила:
Мовляв, тому міцне вино,
Що добре за́ткнуте воно!
Почула Пробка похвалу,
І їй ще більше слави закортіло.
Бабах! із пляшки на балу
І аж до стелі з шумом полетіла,
За подвиг дожидаючи собі хвали!
Але всі гості вже вино пили,
Його хвалили,
Порожню Пляшку ранком
в магазин здали,
А Пробку тут же всі забули!

Мораль у байці є коротка:
Хто дружбу щиру, нелукаву
Обмінює на власну славу,
Дурний, як пробка!

Полікарп ШАБАТИН.

Звичка

В нього звичка не із славних:
Все в кишенях держить руки
То в артільних, то в державних,
А то просто руки в брюки.

С. КЛИМЕНКО.

м. Радомишль,
Житомирської області.

Смачна каша

(За народними мотивами)

Подав господар гостю каші.
Той їсть і спльовує одно...
— То що, піщинка в мисці вашій?
— Та ні, трапляється й пшоно...

Юрій КРУГЛЯК.

Що буває, коли в крамницях немає трусів

У Ялті, у крамницях, ні купальних костюмів, ні трусів не продають. Хоч свисни, нема.

Факт.

Так ото про кримські легенди. Оця наша легенда не нова й не стара.

...Над мальовничим морським берегом, у темній печері монах Саватій смиренно замолював гріхи молодості.

Спокутливо страждав... Духом і тілом постував...

Лукава сила і так, і сяк. І хвостом мигала, і ратицями підкидала. І гоготала, і в очі усякуману напускала.

Але жодна спокуса праведного мужа не брала. Терпеливо мучився...

Хильне, загризе й щедреньку благодатну молитовку на високі небеса пошле.

А на сонячному пляжі стрункі дівчата і гнуться, і в'ються... фізкультурно поринають, фізкультурно й виринають.

Та ніякі земні чари цнотливу душу не хитали й не спокушали.

Чернець правим оком на чарівниць позирав, а лівим святе письмо читав: «І не введи нас во іскушеніє...»

Гляне та диявола євангельським словом шпигає: «І ізбави нас від лукавого...»

А лихий спокусник не дрімав. Він підвів-таки монаха під монастир.

З дна морського витяг таку діву прекрасну, таку привабну, що як глянув слуга божий — не витерпів. Затрусився й затремтів...

Більше того — подумав... А подумавши, плигонув у морські бурхливі хвилі й почав до діви прекрасної, до діви привабної руками і ногами гребти.

А всевидящий як гуконе:

— Куди ж ти, гріховоднику, гребеш? Куди ж ти ото без трусів пливеш?

— Отче! — заблагав плавець. — На мою наготу не позирай! Не карай! У Ялті нема трусів! Крамниці є, ресторани є. Єсть зави, єсть замзави, єсть і помзавзами. Єсть і пляшки, єсть і чарки. Сто грамів, так їх прямо з ходу наливають, а трусів, — згляньсь, владико! — на наші грішні коліна не надівають.

Не зглянувся владика — покарав.

Отак без трусів гріховодний монах у воді й закам'янів.

Оце отака легенда, а оце отака суща правда.

Ну, ото я приїхав у Ялту. Ну, зразу ж, думаю, треба бігти до сонця, бігти на пляж. Побігти подихати морським свіжим повітрям.

А як же ти будеш в одних тапочках на пляжі лежати, морське повітря ковтати?

Я в одну крамницю:

— Труси єсть?

— Нема.

Я в другу, в третю, в четверту...

У четвертій мені й кажуть:

— Чого ви гасаєте? Ви трахніть сто з причепом! І буде вам море по коліна!

Ви ж були в Криму? Спочивали й лікувальні сонячно-морські ванни приймали?

Кажете, спочивали й на пляжі сонячні ванни приймали.

Правда, хороше скуштували втіхи морської, оцієї радості людської.

Хороше і чудесно у Ялті, у ялтинських курортних здравницях.

Спочиваєш і кримські легенди вивчаєш.

. . . . . .

Чудесно, хороше у Ялті. Одно погано, трусів у Ялті немає.

Ол. КОВІНЬКА.

Хвороба дядька Брага

Мама каже, що я занадто вже допитливий. А от і ні. Просто мені кортить якнайшвидше стати дорослим і все знати.

Тому я дуже зрадів, коли в сусідній кімнаті оселився худий лисий дядя з чудернацьким прізвищем Брага. Тепер буде у кого питати!

У перші дні не тільки я, але й тітка Паша, і баба Закусенчиха, і сестри Миколюк, всі тільки й говорили про нового дядю. Слухаючи їхні розмови, я зрозумів одне, що дядя Спиридон (так його звали) великий учений, мало не професор і що він сидить над якоюсь там наукою, видумує дуже цінні ліки.

— І коли він тільки спить, просто дивно! — шепотіла сусідкам тітка Паша, — до ранку горить світло у нього, все щось ворожить.

— Сердега, до чого худющий, йому б молочка тепленького, — додавала баба Закусенчиха.

— І є ж такі розумні люди! — зітхнули сестри Миколюк.

Я тієї ночі заснув дуже пізно. Все думав про дядю Спиридона. Заплющу очі — і бачу: стоїть він у своїй кімнаті за столом, а на столі пляшечок різних, коробочок, щипчиків, ножичків — сила-силенна! Як у лікарні. От заглянути б туди!

Другого дня ми з рудим Петьком гралися у дворі. Чуємо — геп! Дивлюсь: дяля Спиридон на стежці простягнувся. Поруч кошик лежить і грудочки цукру біля нього розсипані. Дядя Спиридон підхопився і шмигнув у двері. А ми з Петьком назбирали півшапки цукру:

— Ти постій тут, — кажу я Петькові, — а я побіжу, оддам йому.

І побіг. Дядя Спиридон повернув мені шапку, подякував. Та мені не до того: ниишпорю очима по кімнаті. У кутку стоїть щось прикрите ковдрою, а так більше нічого цікавого. Ще мішок повнісінький цукру. Я запитав, нащо йому стільки цукру.

Спочатку він розсердився (мабуть, як і моя мама, він не любить, щоб його питали), а потім і каже:

— Ти розумієш, друже, я хочу зварити одні чудові ліки. На вигляд вони будуть, як звичайнісінька вода. Але, якщо, наприклад, бабуся Закусенчиха проковтне тільки півсклянки цих ліків, вона відразу ж відчує себе молоденькою дівчиною. Для виготовлення цих ліків треба багато цукру.

— Ой, як цікаво, — сказав я. — А ви дозволите мені подивитися, коли будете варити їх?

— Що ти! Що ти! — обличчя дяді Спиридона стало суворим. — Ні в якому разі!

Я хотів ще запитати, але дядя підштовхнув мене до дверей: мовляв, давай очистимо приміщення.

Потім увечері дядя Спиридон заніс до кімнати кілька відер води і клацнув замком. Я зрозумів, що він буде варити свої ліки. І не витримав — опівночі встав і босоніж прокрався в коридор. Моторошно стало, але я набрався духу і припав до дірочки в замку. Бачу в кімнаті горить світло. На плиті стоїть чорний бак. Щось клекотить у ньому! Поруч усякі трубки, пляшки. Дядя Спиридон, червоний, як варений рак, а очі, як у злого чаклуна. Шурує — в плиту дрова кладе і все щось з пляшки куштує. Ну, думаю, зараз почне молодіти... Тільки на самому цікавому місці мама мене за вухо скрутила, і я опинився в ліжку. Так шкода!

Снились мені цієї ночі чарівники з казок. А прокинувся я від шуму. У кімнаті горіло світло. Біля дверей стояла мама бліда, бліда. Татко кричав у телефон: «Так, так, другий поверх! Пожежа, поспішіть!»

З коридора до нас заповзав якийсь бридкий до нудоти дим. Я вибіг у коридор і побачив, що він валить із щілин дверей дяді Спиридона. Я вирішив, що це він на собі випробував свої ліки і помолодів, став маленьким хлопчиком, а потім почав гратись сірниками і наробив пожежі.

Цієї хвилини вбігли пожежники. Двері дяді Спиридона тільки р-р-р-раз! — і нема їх. Вилетіли. Разом з пожежниками зазирнув до кімнати і я. Що там творилось! Посеред кімнати лежав той самий чорний бак, тільки з одного боку розірваний, а вся підлога залита якоюсь рідиною. Сморід такий, хоч ніс затикай. Всюди битий посуд. Стіл — той уже догоряв. А сам дядя Спиридон лежав у кутку і не ворушився.

І анітрохи він не помолодів, тільки не схожий на себе став. Потім його двоє пожежників підхопили й понесли до «швидкої допомоги». Виносять з коридора, а він як ревне: «Бивалі дні весьолиє!..»

Запитую у мами, що з дядьком Спиридоном, а вона:

— Захворів чоловік. Бачиш, кістки м'якими стали, на ногах не стоїть! За веселими днями плаче...

Каже це мама і посміхається.

Я хотів було спитати у мами, які ж тут смішки, коли людина хвора, але вона, як завжди, загнала мене спати.

Бідний дядя Спиридон!

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

РІДКІСНА ПРОФЕСІЯ

Мал. К. ЗАРУБИ

— Чим прославився цей дід?
— Він — єдиний пічник у нашому районі...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

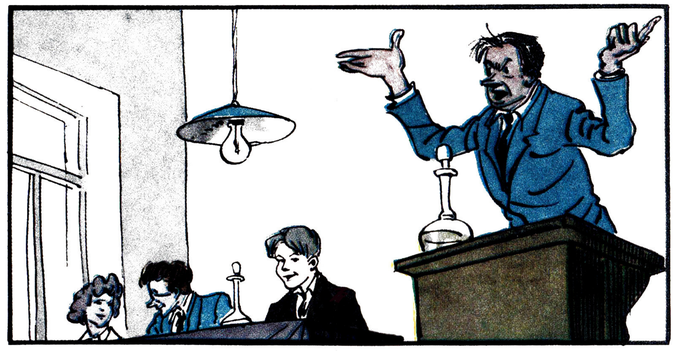

— Товариші! Ми повинні взятися за наші шляхи...

...підкотивши холоші!..

perec-ua.
perec-ua.

ЧОРНЕ ПОРОСЯ

Господар на базар подавсь в чуже село,
Купив там порося, гладеньке та моторне.
Та дітлахам воно не до душі
прийшлось:
Було
Занадто чорне...
Лиш батько з матір'ю з двора,
Взялась до діла дітвора:
У хід пустила мило й гас,
Шкребла, водою поливала,

Та тільки час
І сили змарнувала,
Бо колір чорний не відстав,
Підсвинок ще чорніший став.

У нас так одного білили:
І шкрябали й хвалили,
Аж заболіли язики.
А побілів? Та де там! Навпаки!

М. ГОДОВАНЕЦЬ.

До відома п'яниць

Громадяни п'яниці!

Якщо вас затискують у Києві, Полтаві чи в інших містах та селах, якщо не дають вам де набратися, як жаба мулу, то ви не гайте часу й паняйте прямісінько до нас на Житомирщину у місто Олевськ.

Ми в Олевську створили для вас всі умови. Майже кожний місцевий п'яниця у нас має свою постійно діючу стаціонарну «ригалєту». Хоч наше місто й невелике, але ми подбали, щоб любителям оковитої було де розгулятися. Ми відкрили тут аж дванадцять «ригалєт» і незабаром відкриваємо ще дві. Не запізніться на відкриття.

Горілка у нас, на жаль, не продається лише в дитячій молочній кухні. Зате в інших торговельних точках і закладах громадського харчування — у магазинах, буфетах, чайній, робітничій їдальні і так далі — горілку можна одержувати в будь-яких дозах: чарками, склянками, квартами, відрами! З пивом і без пива! З закускою і без закусі! Словом, «розпивочно і на винос».

Поспішайте, громадяни п'яниці! Тини і калюжі в Олевську є, так що за ночівлю вам турбуватися не доведеться.

Завжди готові до ваших послуг.

В. О. КОТЛЯР, голова міського споживчого товариства.
В. Л. КРАВЧЕНКО, голова райспоживспілки.
Начисто листа переписав М. КУРИЛЬЧУК.

м. Олевськ.

Про чудне та смішне

Відбуваються оці чудотворні фокуси на Півненківському машинобудівному заводі.

Подаємо адресу заводу: місто Тростянець, Сумської області.

За освоєння нового агрегату «УКАЛ-ЦИНС» заводові премію дали... сімдесят три тисячі карбованців.

Добре агрегат освоїли, добре й преміювали.

Почали в кабінеті директора премію розподіляти. Розподілили по заслугах...

Головному механіку заводу т. Козаренкові С. П., який безпосередньо брав участь у процесі освоєння, — 700, головному бухгалтеру т. Котові А. М., який безпосередньо не брав участі в освоєнні, — 800!

Рівненькою бухгалтерською стежечкою покотилася премія. Заступникові головного бухгалтера Шевченкові — 500, завскладом Суглобову — 500!..

Робітникам, що цей агрегат вивчали та біля нього працювали, насипали та ще й підсипали... Кому сотеньку, кому дві, а кому й просто сказали: «Вам і не сотенька, і не дві, — ви, просто, браво, молодці!..»

Що й казати — по совісті розподілили...

Премію «освоювачі» одержали, у кишеню поклали і списочка у шафу запхали.

Узялися до другої, оце недавно одержаної премії. За освоєння фільтра «Ф-1» завод знову премію вали. Сума премії — шістдесят дев'ять тисяч.

Директор заводу т. Євтухов П. М., секретар парторганізації т. Воловик О. В. й голова завкому т. Яровий П. В. поклали перед собою списка робітників та інженерів і почали гадати, почали премію розподіляти.

У першу чергу відзначили «активних» освоювачів фільтра «Ф-1»: головного бухгалтера Кота, заступника його Шевченка, замзаступника, помзаступника...

Усю бухгалтерію на премію прохнули. Навіть Асю Петрову, яка працює на заводі без году неділя, і ту не обминули, і їй преміальних капнули...

Завскладом Суглобова не забули, та за одним рипом і касиру Малимоненку немаленьку премію тknули.

І він у касі «освоював»...

Які далекі по території робітники — працівники Харківського радіогоспу, а от, бачите, і їм з пошаною по місячній зарплаті піднесли.

Начальник планово-виробничого відділу радіогоспу т. Яремчук С. В. і головний механік т. Волохов А. Ю. — люди скромні. Не відмовилися...

Лише справжніх освоювачів фільтра «Ф-1» обидили. Проминули. Забули.

Що ж про це далі сказати? Хіба крапку поставити?

Ні, не будемо крапки ставити. Хай добрі люди поставлять.

* * *

Хто розгадає оцю мудрувату задачу?

Талалаївська ремонтно-технічна станція (Сумської області) має два склади. Один у Талалаївці, другий у селі Великі Бубни.

Згори (згори воно видніше) та в оті склади та отакий сторожовий штат вліпили. На кожен склад — один сторож. Один, як пальець. Удень і вночі один.

Ні тобі спочинку, ні тобі вихідних.

Правда, хитромудра задачка? Як її рішити? Ми вирішили отак: хай праве око спить, а ліве дивиться — чи ніхто не цідить пального?

На другу ніч хай ліве спить, а праве пильнує: чи яка-небудь бенеря не цупить із складу комуха?

Щождо білого дня, то тут хай совість сторожує. По совісті хай пальне наливають, по совісті хай і спецкожухи витягають.

* * *

Робітникам Київської ГЕС-II, по вулиці Рибальській Острів, збудували два будинки. Гарненькі будиночки збудували. І газ підвели, а газових колонок не дали.

Як настає свято, адміністрація гукає і обіцяє — поставимо!

Від одного свята до другого свята адміністрація колонки поставити обіцяє.

Отак і крутять, як циган сонцем. Крутять довгенько, два годочки.

Довгенько затяглася і обіцянка устаткувати в робітничих квартирах й електролічильники.

Отут і справді виходить катавасія. Нема лічильника, нема й точного індивідуального обліку витрат електросвітла.

Начальник ЖКВ т. Влох Я. С. жужмом нараховує. Єсть телевізор, дивився не дивився — гони десятку! Єсть утюг, утюжив не утюжив — десяточку давай!

* * *

Наведемо один чудненький факт. Одна людина ніняким гріхом не гребувала, хабарі брала.

І грошенята підгрібала, і за державні кошти власний особняк збудувала.

Ту людину суворо покарали. Ухвалили — оголосити догану й пересунути на друге «будівництво»...

Оце така химера сталася й з Миколою Михайловичем Шубою.

Микола Михайлович займали добрячу посаду. Були заступником голови Чернаської міської Ради.

На оцій добрячій посаді вони собі й добрячий власний особнячок стругонули.

Викрили Миколу Шубу. Викрили й пересунули заступником начальника райміліції.

А ви кажете, що чудес у Чернасах не буває.

* * *

Шахтарі шахти № 10, Попаснянського району, Луганської області, листом сповіщають: у нас на шахті діло добре йде. Є профорганізація, є й адміністрація. Є значить, начальник шахти т. Петровичев, і є заступник його т. Половинка, а клубу нема.

Власне, клуб єсть, так у тому клубі клубна робота не ведеться, бо туди адміністрація всунула механічну майстерню і кладову.

А біля дверей таких механізмів, таких вагонеток понаставляла, що треба бути дуже вправним акробатом, щоб у клуб пролізти...

Та хіба на оцих штучках турботи про культосвітню роботу на шахті й закінчуються?

Де там! Коли ти сидиш на кіносеансі, так на тебе зверху ще й пуста порода летить. Бо на клуб ще й терикоиик навели...

Словом, тридцять три розваги адміністрація організувала.

А проте розваги розвагами, а клуб потрібен. Чистий, просторий клуб, якого заслуговують славні шахтарі.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

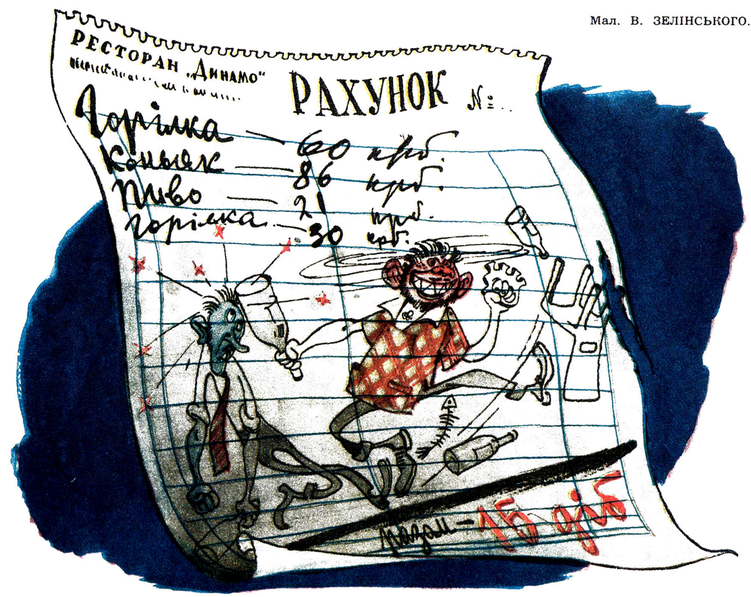

РАХУНОК СПЛАЧЕНО

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Змажте, будь ласка, хоч ваксою, бо в нашій кооперації коломаззю й не пахне!

А про другого забули

Василь Федорович Макаренко — чоловік тихий, сумирний, а от, ти дивись, і сумирна душа утіхи просить. І став Василь Федорович після роботи та рукоділлям займатися. Одно було теше, стругає та вирізує. І все чомусь од людей ховаючнсь, усе їх соромлячись.

Такий нахил до тихого самотнього рукоділля поріднив Василя Федоровича Макаренка з Іваном Івановичем Андрєєвим. Той, правда, не тесав, не стругав — більше олівцем та пером трудився. А проте поріднились. У тиші і злагоді протікала їхня дружба. Та от люди заговорили про їхні діла, звернули увагу на їхнє рукоділля.

І Василь Федорович одразу ж прославився своїми виробами. Там такого намайстрував! І діжечки, і ряжечки, і цебрики, і барильця, та все з першосортної дубової клепки. І почали ходити на двір до Макаренка екскурсії з міліції, прокуратури та райфінвідділу.

Було їм там, і окрім виробів, на що подивитися. Ділова деревина лежала кубометрами, штучний лісоматеріал — сотнями, дрова — штабелями, а що клепки тієї готової, штахету — без ліку.

Зацікавилися мимохідь й рукоділлям Івана Івановича Андрєєва. Там теж було на що подивитися. Як не є, виписав чоловік 54 ордери на лісоматеріал не кому-небудь, а все на ім'я друга-рукодільника молодецького бондаря Макаренка.

Громадськість оцінила працю самодіяльного бондаря — фінвідділ штрафа на нього наклав і патента примусив взяти.

А от про другого рукодільника, скромного лісничого Валківського району Івана Івановича Андрєєва, так і забули. Ні від кого йому ні слави, ні воздаянія по заслугах, А трудилися ж спільно, разом базар постачали.

А відзначили одного.

Хіба ж це справедливо?

М. ВАЛКІВСЬКИЙ.

Харківська область.

Начальник цеху зв'язку Дніпропетровського металургійного заводу ім. Петровського Григорій Захарович Воронов звик до слави. Як не як, а його ім'я вже два роки не сходить з газетних сторінок.

Першою, ще 6 травня 1956 року, прославила Воронова газета «Радянська Україна». Не думайте, що ім'я Григорія Захаровича згадувалося в статті як ім'я новатора чи передовика виробництва. Зовсім, як кажуть, навпаки. Стаття називалася «Затискувач критики» і розповідала про деякі риси його характеру.

Так у підвалини його майбутньої слави було закладено першу цеглину.

Слава прийшлася йому до смаку, і Григорій Захарович навіть дивувався, коли не знаходив свого імені в газетах. Проте газети не забували Воронова. Періодична преса (обласна газета і заводська багатотиражка) періодично згадувала його ім'я майже під тим самим заголовком, що й «Радянська Україна».

В чому ж секрет такої популярності Григорія Захаровича Воронова?

Секрет Воронова, якщо так можна висловитись, зовсім не секрет. Його може бачити кожен. Ніс, власний ніс Григорія Захаровича— винуватець його успіхів. Ніс задерся вгору так, що тепер навіть важко визначити, хто при кому — ніс при Григорієві Захаровичу, чи навпаки. Ніс Воронова задерся вгору і нашіптує своєму хазяїнові такі слова:

— Ти, і тільки ти, господар у цеху! Це твій цех! Ні на кого не зважай, нікого не слухай. Ти тут голова! Ти пуп землі!

Воронов прислухається до думок носа і теж твердить:

— Не потерплю, щоб у моєму цеху хтось там критикував мене знизу. Я оту низову критику так налигаю, що вона й не писне.

Як сказав, так і зробив.

Тільки-но робітники-комуністи тт. Здоровенко, Приходько, Кондрашова, Горищук покритикували на виробничих нарадах порочний стиль керівництва Воронова, як він домігся, щоб їх звільнили з роботи.

А газети тимчасом пишуть про Воронова, як про затискувача критики, на завод приїздять численні комісії — перевіряти факти, виносять Воронову «застереження», «зауваження», «догани без попередження» і «догани з попередженням».

Але всі ці заходи допомагають, як бабі кадило. Ніс у Воронова дереться все вище й вище і вже починає ображатися:

— Подумаєш, газети статті про мене друкують! Про ніс майора Ковальова Гоголь цілу повість написав. Хіба ніс начальника цеху не вартий того, щоб про нього написати роман?

Але ми вважаємо, що досить і фейлетона.

І, крім того, бажано було б, щоб він був останнім.

Павло МИНА.

м. Дніпропетровськ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Умісти, будь ласка, на своїх сторінках оце фото. Підпиши його так: «Штиль на Хмельницькому морі».

Питаєш, який штиль і звідки взялося Хмельницьке море? Точно тобі не скажу. Знаю тільки те, що омиває воно береги центрального району м. Хмельницького, куток якого в районі готелю ти бачиш на цьому фото. Являє воно собою застарілу калюжу, яка не просихає ось уже кілька років. А штиль тут при тому, що, по-перше, знято цей краєвид у тиху погоду й машинам на морі, як бачиш, лише по ступиці. А от після доброго дощу або восени то їм тут, як кажуть, уже «з головою». А по-друге, штиль ще й тому, що Хмельницька міськрада, видно, остаточно примирилася з існуванням цього моря.

Розворуши хоч ти, Перче, цей дивний спокій і нагадай Хмельницькій міськраді, що не калюжами треба прикрашати обласний центр.

Б. БАБАНОВА.

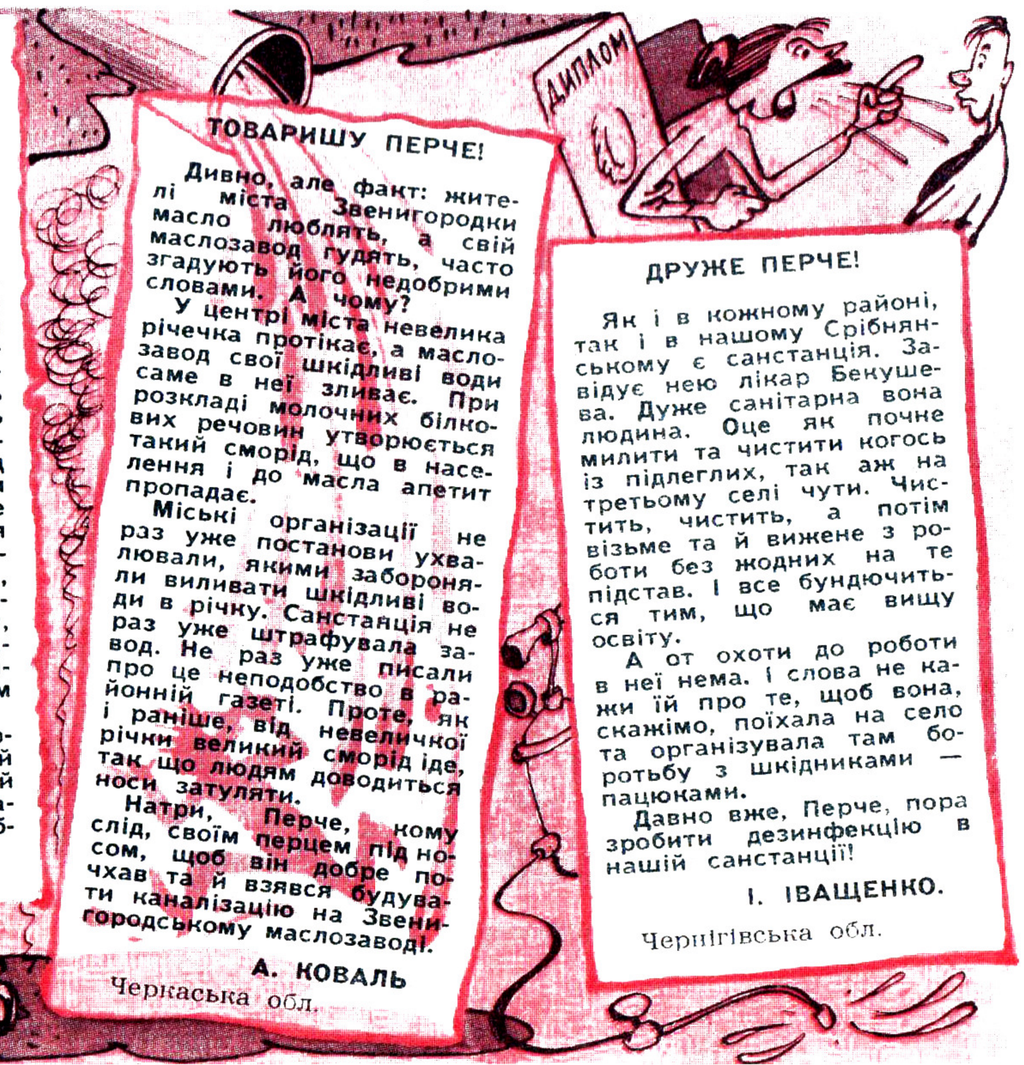

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Дивно, але факт: жителі міста Звенигородки масло люблять, а свій маслозавод гудять, часто згадують його недобрими словами. А чому?

У центрі міста невелика річечка протікає, а маслозавод свої шкідливі води саме в неї зливає. При розкладі молочних білкових речовин утворюється такий сморід, що в населення і до масла апетит пропадає.

Міські організації не раз уже постанови ухвалювали, якими забороняли виливати шкідливі води в річку. Санстанція не раз уже штрафувала завод. Не раз уже писали про це неподобство в районній газеті. Проте, як і раніше, від невеличкої річки великий сморід іде, так що людям доводиться носи затуляти.

Натри, Перче, кому слід, своїм перцем під носом, щоб він добре почхав та й взявся будувати каналізацію на Звенигородському маслозаводі.

А. КОВАЛЬ

Черкаська обл.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як і в кожному районі, так і в нашому Срібнянському є санстанція. Завідує нею лікар Бекушева. Дуже санітарна вона людина. Оце як почне милити та чистити когось із підлеглих, так аж на третьому селі чути. Чистить, чистить, а потім візьме та й вижене з роботи без жодних на те підстав. І все бундючиться тим, що має вищу освіту.

А от охоти до роботи в неї нема. І слова не кажи їй про те, щоб вона, скажімо, поїхала на село та організувала там боротьбу з шкідниками — пацюками.

Давно вже, Перче, пора зробити дезинфекцію в нашій санстанції!

І. ІВАЩЕНКО.

Чернігівська обл.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

КІНЬ ЧИ КОБИЛА?

У розівській районній газеті «Колгоспна зоря» (Запорізька обл.) 3 липня ц. р. надруковано таку об'яву:

> 20 червня 1958 року забіг *кінь*, який належить заготконторі Розівської райспоживспілки.
>
> Прикмети: *кобила* 15 років, вищесереднього росту, темнорижої масті, на лобі продовгувата біла лисина.
>
> Прозьба до всіх громадян, підприємств і організацій району, які знають місце знаходження вищезгаданої *коняки*, повідомити про це дирекцію заготконтори.
>
> Дирекція.

Хто ж «забіг»? Кінь, кобила чи коняка? Чи, може, ціла трійка кінського поголів'я дременула світ за очі від грамотіїв з розівської райгазети.

Мал. С. САМУМА

— Сер, що тепер переважно випускає ваш завод?
— Безробітних.

Микола ШЕРЕМЕТ

ЧЕРЕВИК СТАРОЇ ЛЕДІ

Його пошив порядний швець
В Манчестері, весною.
За це мав добрий гаманець
Від леді молодої.

Не буде зносу, так і знай,
Такому черевику!
І наша леді в дальній край
Майнула з чоловіком.

Туди, де тигрів чути рик,
Де леопарди, леви.
Був офіцером чоловік
На службі в королеви.

Не витрачав даремно час.
Нестерпний у розмові,
В краю чужому він не раз
Ходив по людській крові.

Та легко обчищався хром...
До чого люди дикі!
Дружина штирхала носком
В худе лице індійки.

Нащо те золото рабі?
Нащо слонова кістка?!
Майора в джунглях хтось убив, —
Прийшла жахлива звістка.

Зносився, стерся черевик...
Жила вдова без пари.
На черевику глянець зник.
Тепер, на Малабарі,

Стоїть він в парку рік який...
У ньому діти грають,
В старі заношені дірки
Ворони залітають.

Бомбей, визволенню радий,
Народам салютує...
Не прийде Англія сюди,
Той черевик не взує!

У Бомбейському парку однією з розваг служить альтанка у вигляді черевика старої леді.

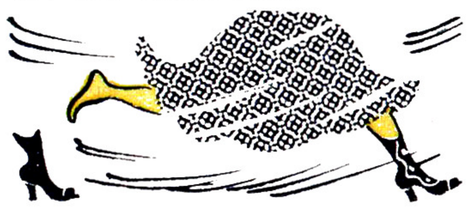

ЖЕНИТЬБА

Король Іраку Фейсал (нині він уже і колишній і покійний) мав цього року одружитися. Йому навіть підшукали підходящу наречену — якусь родичку колишнього турецького султана. Західні політики гаряче схвалювали цей шлюб, який, на їхню думку, мав стати підпорою дуже хиткого «Багдадського пакту».

Фейсал і його наречена все передбачили для майбутнього весілля: і мармуровий палац збудували, і весільне вбрання закупили, і кухарів з Європи та Америки виписали.

Одного тільки не передбачили — гніву іракського народу. А народ не тільки анулював королівське весілля, але й самого короля разом з його «Багдадським пактом».

ЕВОЛЮЦІЯ ЛАНДСБЕРЗЬКОЇ ТЮРМИ

ТЮРЕМНИЙ наглядач випустив останнього високопоставленого в'язня, замкнув ворота і сумно озирнувся навкруги. Порожньо і нудно стало тепер серед порожніх камер...

А як людно було тут ще кілька років тому! Які в'язні тут сиділи! Одних залишків від їхніх сніданків, обідів і вечер вистачало, щоб харчуватись усім тюремним наглядачам. Що й казати, не буде вже більше такої служби!

Ця сумна подія сталася недавно в тюрмі міста Ландсберга, в Баварії (Західна Німеччина). То була не якась там звичайна в'язниця, а майже історичний пам'ятник. Колись, після невдалого «пивного» путчу 1923 року, тут сидів майбутній фюрер Гітлер. А після війни в тюрмі оселилися найближчі уцілілі поплічники фюрера. Було їх тут чималенько — тисяч з півтори, і все з високими чинами і титулами — генерали і міністри, директори і гауляйтери. Навіть Шпейдель-молодший (рідний брат генерала Ганса Шпейделя — теж генерал) сидів тут.

Життя в тюрмі нагадувало щось середнє між військовим штабом і курортним пансіоном. Тюремними коридорами бігали заклопотані ад'ютанти і денщики, виконуючи доручення своїх шефів, а самі шефи відпочивали у камерах, які називалися так лише за тюремною термінологією. Сиділи у глибоких м'яких кріслах, біля радіоприймачів, під ногами у них лежали м'які килими. Та й не весь час сиділи вони так.

Незабаром генерали почали працювати над паперами і схемами, обмірковуючи, разом з американськими окупаційними начальниками, плани створення нового бундесверу. Майже всі писали мемуари, а дехто навіть романи.

Та й сам колись тихий Ландсберг став гомінким містом. У місцевих готелях оселилися дружини, діти й родичі знатних в'язнів. Вони теж добре їли, пили і ходили на побачення до тюрми. Траплялося й навпаки — в'язні самі приходили до них на різдвяні й великодні свята, а то й просто так — «за сумлінну поведінку» в тюрмі.

Отак і відбували свій строк гітлерівські воєнні злочинці. Але американські губернатори Західної Німеччини не могли дивитись на ці «страждання» бідних в'язнів. Вони почали оголошувати амністію за амністією! Ландсберзькі в'язні перекочували прямісінько з тюрми в кабінети боннських міністерств і військових штабів.

Новий, 1958 рік мешканці ландсберзької тюрми зустріли дуже нудно. Залишилося їх тут лише п'ятеро, засуджених на 20—25 років, а то й на довічне ув'язнення. Зустріли вони новий, 1958 рік і почали чекати американських рятувальників. І дочекалися. Американські власті передали усіх воєнних злочинців у розпорядження боннського уряду. А боннські прокурори і судді (майже всі колишні гітлерівці) не змогли байдуже дивитися на «страждання» своїх колег.

Приймаючи під свою опіку ландсберзьку тюрму, баварський прокурор заявив, що решту в'язнів, які сидять ще там, буде незабаром звільнено. Сказав прокурор і звільнив. І ось — тюремний наглядач випустив з тюрми останнього ландсберзького в'язня.

Тепер для ландсберзької тюрми починається нова ера. Сюди мають посадити нових в'язнів — борців за мир, антифашистів.

Доведеться тепер переобладнувати тюрму. З курортного пансіону для гітлерівських злочинців треба знову зробити справжню тюрму, без килимів, м'яких крісел і радіоприймачів...

Я. ВАЛАХ.

ТЕЛЕВІЗОР перчанський

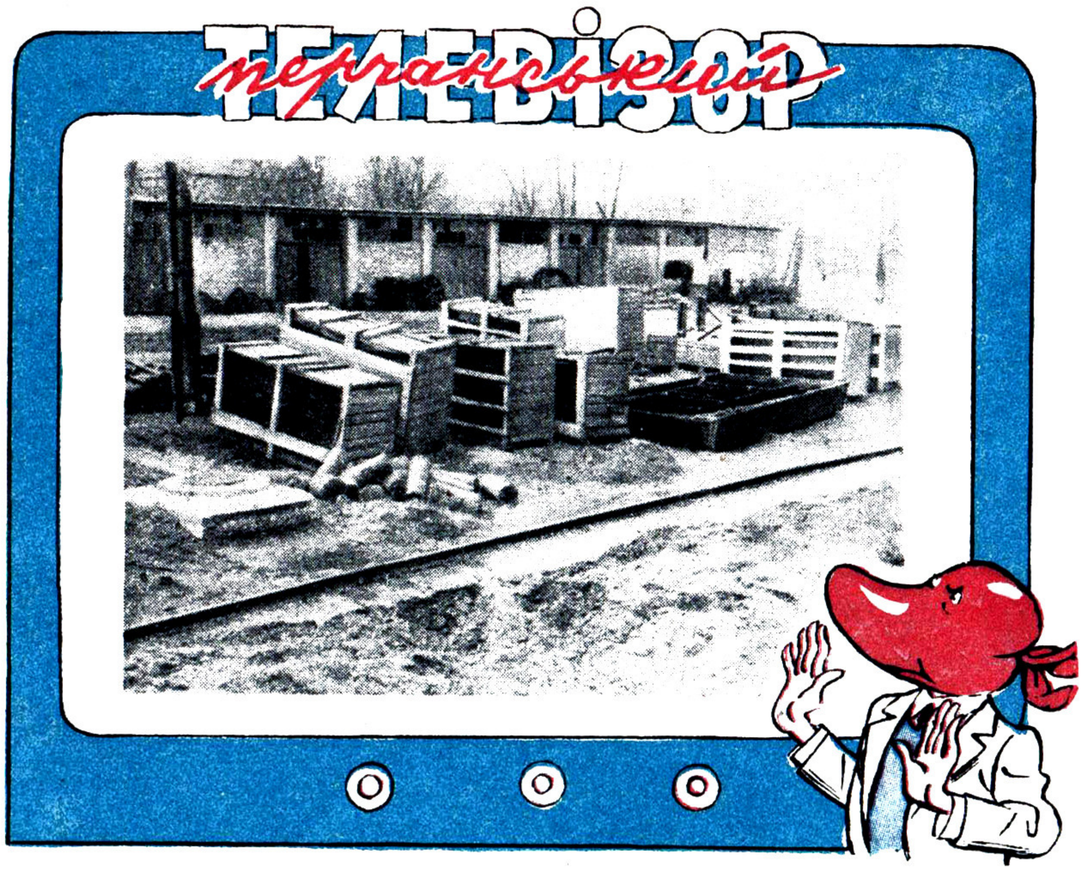

Увага! Увага! Починаємо нашу телепередачу з Лисичанського (на Луганщині) склозаводу.

Перед вами технічне диво!

У листопаді 1957 року Лисичанський склозавод замовив Ленінградському заводові «Редуктор» десять машин вертикального витягування скла. Скорочено — ВВС. Ленінградці, спасибі їм, замовлення виконали добротно і вчасно.

Шість машин у лютому місяці 1958 року прибули до Лисичанська, на склозавод. Дирекція зустріла їх і поклала на «мать сиру землю» — хай лежать! Хай їх зорі спостерігають! Хай їх дощі поливають!

А машинки не дешеві, вартість кожної — 194 тисячі карбованців.

З'їла іржа мільйончик з гаком!

Отак витягають, отак видувають державні карбованчики на Лисичанському склозаводі!

Ви питаєте: хто ж директором ото на заводі возсідає?

Директором на заводі возсідає т. Обливальний Ф. А.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

БУДУЮТЬ—ГРОШЕЙ НЕ ШКОДУЮТЬ

Керівники ремонтно-будівельного управління Сталінського району м. Одеси та Черкаського тресту «Маслосирпром», мабуть, і досі ще не знайомі один з одним. А варто було б їх познайомити.

Одеське рембудуправління ось уже три роки ремонтує фасад будинку по вул. Осипова, № 2 м. Одеси, а внутрішню і тилову сторони так і залишило невідремонтованими.

І в Черкаського «Маслосирпрому» не менш визначні показники. Трест угатив у будівництво стін маслозаводу ще в 1954 р. мільйон карбованців грошей і залишив з того часу стіни, а також всю площу між ними бур'янам, які вже повністю освоїли цю територію.

Ми певні, що, коли керівники цих організацій познайомляться, вони не перестануть хвалитися один перед одним своїми досягненнями у пусканні державних грошей на вітер та умінням якнайдовше затягати будівельні роботи.

А де ж гудзика пришити

І найде ж на чоловіка така примха! Захотілося йому теніску купити. Шукав, шукав, а підходящої за розміром не знайшов. Виручив продавець.

— Не турбуйтеся, що вона на вас величенька, — сказав він. — Беріть. Вам у першій-ліпшій майстерні її перероблять. Миттю!

Повірив покупець продавцеві, купив теніску. А втратив спокій.

У швейній майстерні рибкоопу, куди він звернувся з теніскою, йому гордовито сказали: «Ремонтом та переробкою не займаємось. Ми — індпошив!»

Пішов неборака на вулицю Шевченка до майстерні промкомбінату. А там зразу ж категоричну резолюцію поклали: «Теніска шовкова, трикотажна. Від таких речей ми давно руки вмиваємо!»

Побрів «теніскомученик» до ательє артілі «Правда».

— Що ви, що ви! — замахали на нього руками. — Вашу теніску можна переробити лише на оверловочній машині, а її в нас нема.

Пізніше виявилось, що такі машини артіль «Правда» має, але яка користь з того власникові теніски? Засунув він тую нещасну сорочечку подалі від очей, та й забув про неї...

А от один задумав з своїх старих штанів та нові зробити. Поніс їх до хімчистки. Тільки відчинив двері майстерні, а йому назустріч басом: «Не приймаємо! Завтра йду у відпустку!»

Повернувся власник штанів додому і жде, поки повернеться з відпустки отой незамінний спеціаліст...

Придбав житель міста вентилятора виробництва Харківського заводу електроприладів. Приніс його додому й радіє: «Ось зараз включу і врятуюся від спеки. Нажене він на мене прохолоду». А вентилятор почав ганяти свого господаря по місту, бо він не крутився й не вертівся.

Пішла людина з вентилятором на вулицю Дюміна до майстерні артілі «Жовтень». А там їй: «Ми таких машинок не лагодимо. Ідіть на ріг вулиць ім. Сталіна та ім. Шевченка, там вам уже як зроблять, так зроблять!»

Пішов чоловік. А йому й кажуть: «Чого це ви до нас придибали? Ідіть на вулицю Дюміна».

І послали туди, звідки людина прийшла.

Довелося звернутися до приватного майстра. Він, звичайно, вентилятора відремонтував, але ж за це добре й зідрав.

А спробуйте полагодити в тому місті радіоприймача. Буває, що ремонту того якась дрібниця, але нема чого й думати, щоб викликати майстра додому. Бери приймача на плечі і тягни його до майстерні. І тягнуть. Радіоприймач на спині, а грає від того всередині.

У якому ж це місті так обслужують людей?

У славному місті Бердянську, що стоїть на березі Азовського моря.

Керівники міських організацій часто вихваляються:

— Наш град неабиякий град, а курортний!

Нічого не скажеш — курортний. А гудзика пришити ніде!

Л. ПРОКОПЧУК.

Запорізька область.

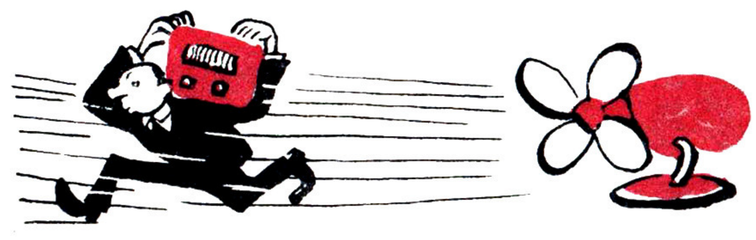

Мал. БЕ-ША

— Ура, хлопці! Вода пішла!!!

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ось уже третій рік у районному центрі Луковій споруджується будинок культури. За цей час у нас тричі побував керуючий Волинським будівельним трестом т. Петров, чотири рази — начальник Ковельського будівельного управління т. Януль і п'ять разів — головний інженер т. Фішман. Кожен з них обіцяв прискорити будівництво.

Цікаво, скільки ще обіцянок доведеться вислухати луків'янам, коли зважити, що на спорудженні будинку культури виконано досі лише 40 проц. будівельних робіт. Тимчасом, нам здається, що план обіцянок уже давно перевиконано.

Б. БУЛГАКОВ.

Волинська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Є ще на світі скромні, сором'язливі люди. Великі діла вершать вони тихо, без галасу. Нам здається, що таких людей треба скрізь виявляти й скрізь популяризувати їх!

От, наприклад, голова колгоспу ім. Ілліча Горбаченко Сільвестр Андріанович. Він без зайвого галасу знищив 226 бджолосімей у сусідньому колгоспі «Україна»... Своєї пасіки Сільвестр Андріанович не має, тому він з цілком спокійною душею наказав обприскати гексахлораном рапс, мак та інші рослини, хоч таке обприснування в колгоспі категорично заборонено.

А другого дня після цього в колгоспі «Україна» не стало 226 бджолосімей. Вони напилися отруєного нектару й віддали богові свої бджолині душі.

Популяризуй, Перче, діяльність Горбаченка. Щоб усі знали й стереглися його!..

В. СИМОНЕНКО.

Тальнівський район, Черкаської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ось коротка історія того, як голова артілі «Комуніст» т. Снасть дбає про капусту, а Дубенська міськрада про дітей.

Малою здалася т. Снастю своя садиба, так він прихопив ще шмат землі. Ой, і город же гарний вийшов!

Коли це приходить до Снастя комісія з міськради на чолі з головою т. Колмаковим. Так, мовляв, і так, каже комісія. Віддайте нам самовільно захоплену земельку. За рішенням міськради тут має бути дитячий майданчик.

— Не дам! — відповів Снасть. — Вам треба дітей вирощувати, а мені капусту. Так що не заважайте.

І не дав. Посадив капусту. Зібрав добрячий урожай. Знову посадив.

Побачила міськрада, що з Снастем каші не звариш, і розсудила так: хай у Снастя капуста росте. І діти нехай собі ростуть. Навіщо у Снастя відбирати ділянку? Він сам її собі облюбував! А ми відріжемо дітям вузеньку смужечку біля Снастевої садиби, хай діти бавляться там. Їм же менше треба, ніж Снастевій капусті.

Оце тобі, Перче, і вся історія. Правда, цікава.

П. КАРПЮК.

Ровенська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Чи доводилося тобі бувати в центрі Нової Праги? Гарно тут. Ось стоїть їдальня. Поряд — селищна Рада, харчокомбінат й інші районні організації та установи. А посеред них, у самому центрі райцентра, розмістився... «Заготскот» з своїми духмяними загонами та роями мух.

Можеш собі уявити, як задоволені таким сусідством мешканці селища.

Керівники обласної контори «Заготскот» уже кілька років обіцяють перевести свою районну філію на околицю Нової Праги, та чомусь не дуже поспішають.

Чи не тому, Перче, що дух від їхньої пахучої бази до них не доходить.

ЖИТЕЛІ РАЙЦЕНТРА.

Кіровоградська область.

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Дорогі товариші читачі!

У кожного з вас збереглася в пам'яті не одна смішна історія, що трапилася з вами або з вашими знайомими. І кожен з вас знає, очевидно, не один цікавий народний анекдот, смішне народне оповідання, казку, приказку, прислів'я, скоромовку тощо.

Візьміть, товариші читачі, в руки перо й напишіть нам і вашу власну смішну історію, і те, що ви знаєте з народного гумору.

Хай вас не лякають стилістичні труднощі. Пишіть так, як розповідаєте дома або своїм знайомим. На конверті з цими матеріалами робіть напис: «Народні усмішки».

Чекаємо на ваші смішні історії, дорогі товариші читачі.

РЕДКОЛЕГІЯ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ».

МАЛЮНОК-ЖАРТ

Мал. Л. БОЙКА

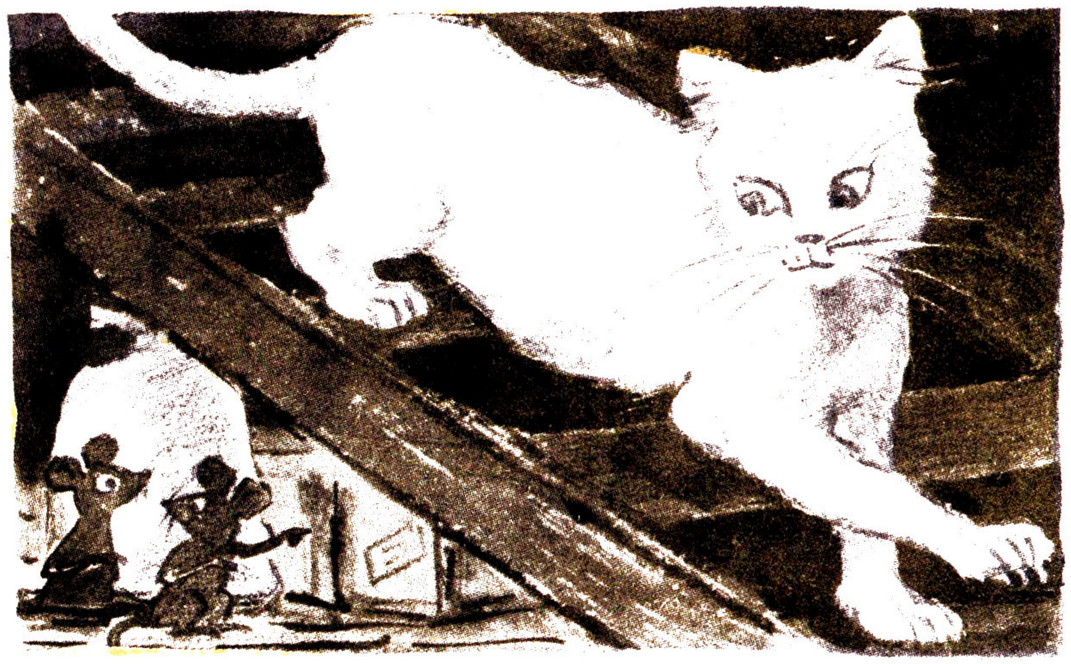

— Дурниці! Страшна лише чорна кішка.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 журналу було надруковано листа керівників колгоспу ім. Горького (Ровенський район) про поганий телефонний зв'язок між колгоспом та м. Ровно.

Начальник обласного управління зв'язку т. Кононцев повідомив редакцію, що після вжитих заходів телефонна лінія працює нормально. Начальнику Ровенської міської контори зв'язку т. Виноградову за те, що вчасно не реагував на заяви колгоспу, зауважено.

★ «Що робити з казанками?» — під такою назвою у «Перці» № 4 було вміщено замітку, в якій розповідалося про те, що працівники Уманської міжрайбази примусили колгосп «Зоря комунізму» (Ладижинський район) разом з покрівельним залізом купити непотрібних колгоспові близько 3000 шт. казанків.

За порушення правил радянської торгівлі правління Черкаської облспоживспілки наклало адміністративні стягнення на директора Уманської міжрайбази т. Сухомейла та завідуючого складом т. Панчука. Казанки повернуто на базу.

★ Голова колгоспу ім. Шевченка (Старовижівський район на Волині) Литвиненко В. А. розпорядився зрубати 8 декоративних дерев на шляху Ровно — Брест. Про це розповідалося у замітці «Легка рука», надрукованій в № 6 журналу.

За порушення правил порубки виконком Старовижівської райради виніс голові колгоспу суворе попередження.

★ Редакція одержала листа про те, що працівники Костопільської райспоживспілки розкрадають кооперативні кошти.

Прокурор Ровенської області т. І. Комолов повідомив редакцію, що зграю розкрадачів викрито і притягнуто до карної відповідальності.

Вироком народного суду головного бухгалтера Костопільського ССТ Філоненка Я. Ф. засуджено до 15 років, завідуючого базою ССТ Будька В. А. — до 12 років, Нестеренко Ф. В. — до 10 років, Дудича А. Й. — до 8 років, Салаганову В. Л. — до 5 років, завідуючого складом громадського харчування Костопільської райспоживспілки Тарасенка Л. Ф. — до 4 років та бухгалтера Паращика — до 2 років тюремного ув'язнення.

★ У листі до Перця колгоспники артілі «Запорізька Січ» обурювалися хуліганськими діями гр. Аксютина В. К.

Як повідомив заступник прокурора Запорізької обл. т. А. Коваленко, хулігана Аксютина В. К. засуджено до 3 років позбавлення волі з наступною поразкою в правах на 2 роки.

Мал. БЕ-ША.

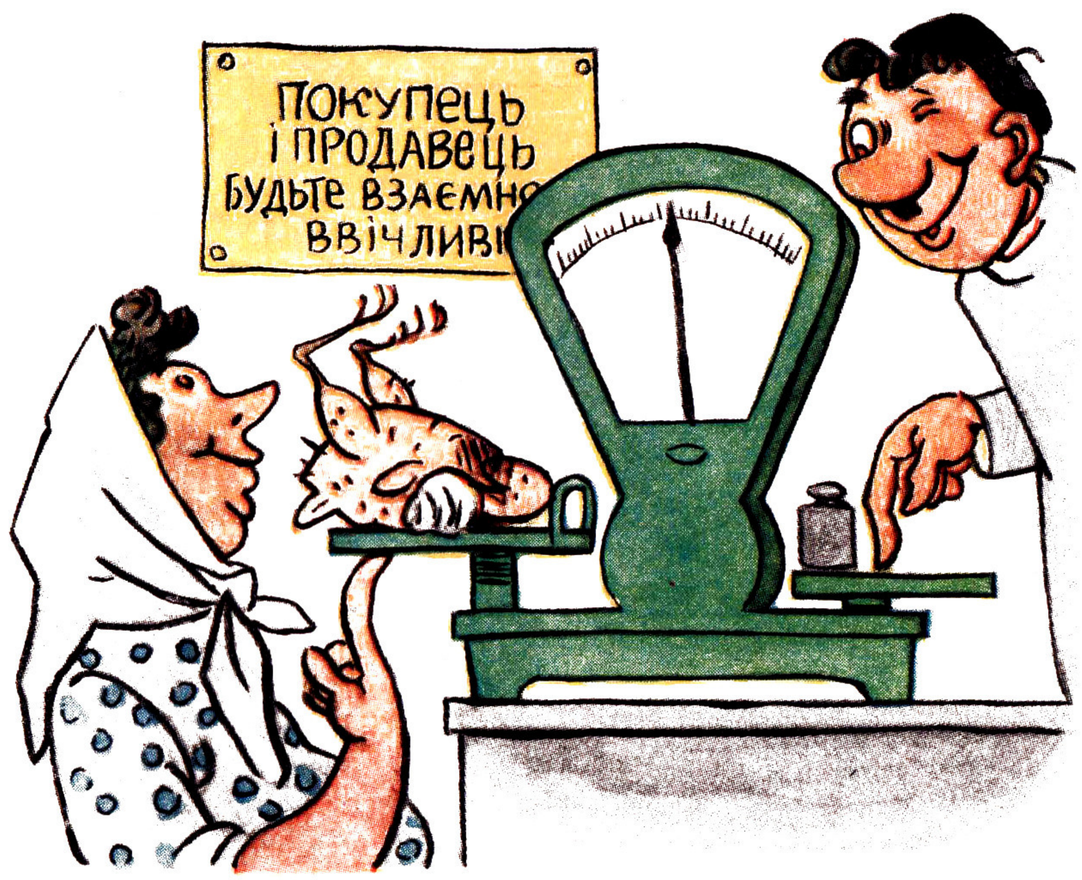

Обоє рябоє.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (387) (на украинском языке). Підписано до друку 9. VIII. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 15539. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 59. Зам. 4329. Тираж 200.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Інозем на сатира

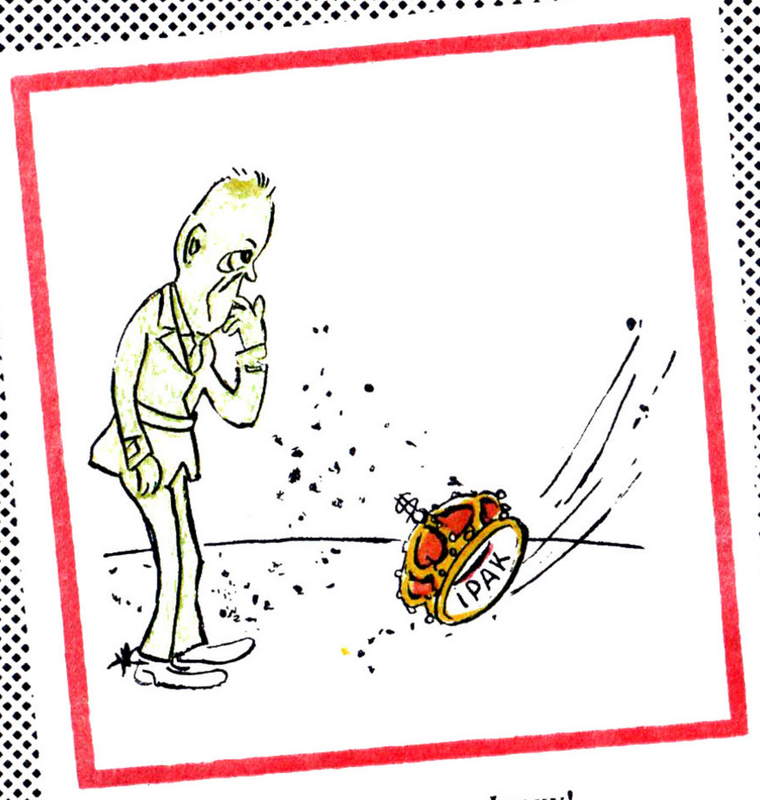

Палкий привіт з Іраку!..

(«Стършел» — Софія).

НА ТИХОМУ ОКЕАНІ

— Я кажу вам, що ми дуже любимо мир!

— Говоріть голосніше, бо за цими вибухами я нічого не чую...

(«Лудаш Матї» — Будапешт).

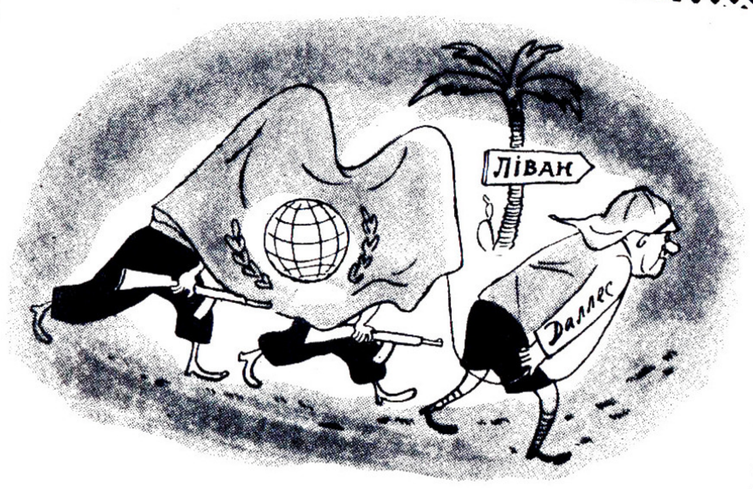

Караван Даллеса.

(«Лудаш Матї» — Будапешт).

Боннська музика.

(«Стършел» — Софія).

Їй треба прописати нову конституцію.

(«Шпильки» — Варшава)

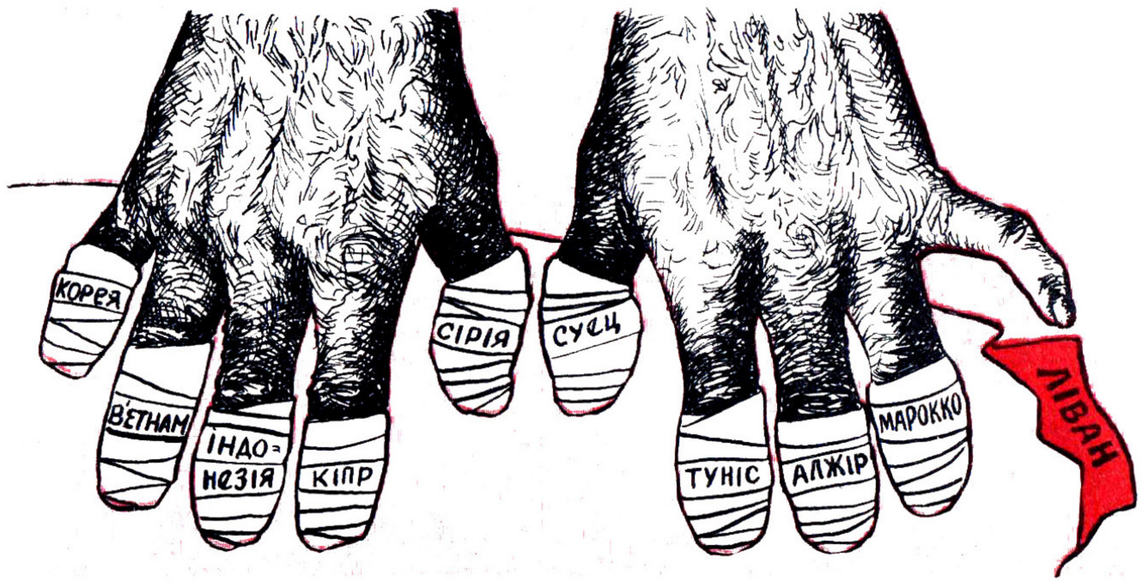

Пазурі імперіалізму.

(«Ойленшпігель» — Берлін).

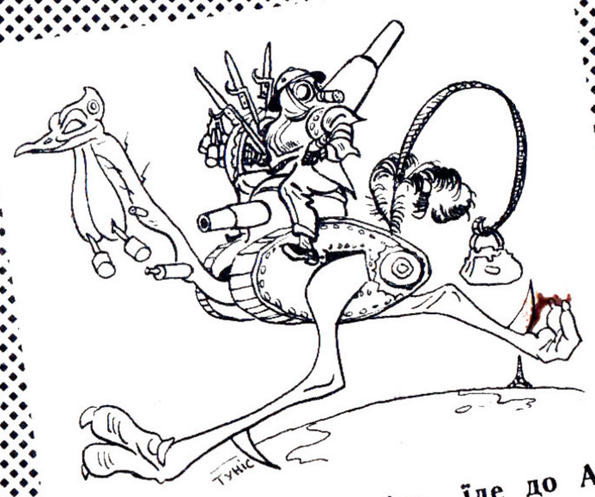

Французький прем'єр їде до Алжіру.

(«Лудаш Матї» — Будапешт).